

บทสรุปและข้อเสนอแนะ

6.1 บทสรุป

ความรับผิดในผลิตภัณฑ์คือความรับผิดที่เกิดจากการใช้สินค้าเป็นเหตุให้เกิดความเสียหายแก่ร่างกายและทรัพย์สินเป็นความรับผิดที่เกี่ยวกับความรับผิดในทางสัญญาและความรับผิดทางละเมิด ซึ่งมีแนวคิดและพัฒนาการทางกฎหมายมาเป็นระยะเวลาอันพอสมควรเพื่อแก้ปัญหาข้อจำกัดทางกฎหมายเมื่อเกิดความเสียหายขึ้น เช่น ความรับผิดในทางสัญญาจะกำหนดสิทธิของคู่สัญญาเท่านั้น โดยอาศัยหลักความสัมพันธ์ทางสัญญาจึงไม่สามารถขยายผลไปถึงผู้เสียหายตามความเป็นจริงได้ ส่วนความรับผิดในทางละเมิดเปิดโอกาสให้ฟ้องร้องได้แม้ว่าจะไม่ได้มีความสัมพันธ์ทางสัญญา แต่ปัญหาการนำสืบของผู้เสียหายในความประมาทเลินเล่อของผู้ผลิตก็ทำได้ยากเพราะผู้ผลิตย่อมรู้ว่ากระบวนการผลิตเป็นอย่างไร ดังนั้นภาระการพิสูจน์จึงไม่ควรเป็นหน้าที่ของผู้เสียหายเพราะผู้เสียหายมีความรู้และความสามารถที่น้อยกว่าทำให้ผู้บริโภคเสียเปรียบ ข้อจำกัดในทางกฎหมายเหล่านี้ทำให้ผู้เสียหายไม่ได้รับการชดเชยเยียวยาจากความชำรุดบกพร่องในสินค้าของผู้ผลิต

จากการศึกษากฎหมายต่างประเทศพบว่า ความรับผิดในผลิตภัณฑ์มีพัฒนาการอย่างต่อเนื่อง ทำให้ผู้ผลิตต้องดูแลสินค้าของตนให้มีคุณภาพและมีความปลอดภัยมากขึ้นเพื่อมิให้เกิดความชำรุดบกพร่องเป็นเหตุให้เกิดความเสียหาย ในประเทศสหรัฐอเมริกาได้ให้ความสำคัญกฎหมายเพื่อคุ้มครองผู้บริโภคและมีการพัฒนากฎหมายอย่างต่อเนื่อง โดยไม่คำนึงถึงหลักความสัมพันธ์ของคู่สัญญา นอกจากนั้นยังได้นำหลักความรับผิดเด็ดขาด (Strict Liability) มาปรับใช้ในคดีความรับผิดในผลิตภัณฑ์ ทำให้โจทก์ไม่ต้องนำสืบถึงความประมาทเลินเล่อของจำเลย ซึ่งสามารถลดภาระให้แก่โจทก์เป็นอย่างมาก ในกรณีที่จำเลยมีความผิดต้องชดเชยค่าสินไหมทดแทน กฎหมายความรับผิดในผลิตภัณฑ์กำหนดให้จำเลยต้องชดเชยค่าสินไหมทดแทนในเชิงลงโทษ (Punitive Damages) เพื่อให้จำเลยเข็ดหลาบและระมัดระวังในการผลิตสินค้ามากขึ้น

ความรับผิดในผลิตภัณฑ์ของประเทศสหรัฐอเมริกาจึงสามารถคุ้มครองผู้บริโภคในความเสียหายที่เกิดขึ้นได้เป็นอย่างดี อย่างไรก็ตามกฎหมายดังกล่าวส่งผลกระทบต่อผู้

ประกอบการมากเช่นกัน ในประเทศสหรัฐอเมริกาเกิดประเด็นโต้แย้งถึงผลกระทบจากกฎหมายลักษณะนี้อย่างกว้างขวางว่า มีส่วนสำคัญที่ทำให้เกิดการฟ้องร้องคดีเพื่อเรียกค่าเสียหายจากการใช้ผลิตภัณฑ์จำนวนมากจนทำให้ผู้ประกอบการก็มีภาระทั้งในเรื่องค่าใช้จ่ายในการต่อสู้คดี ค่าใช้จ่ายในการหามาตรการทางด้านความปลอดภัยในสินค้า ค่าใช้จ่ายในการประกันภัยในอันตรายจากสินค้า และการที่จะต้องจ่ายเงินชดเชยค่าเสียหายเป็นจำนวนที่สูงมาก ในที่สุดผลกระทบย่อมตกแก่ผู้บริโภคในภายหลังทั้งในเรื่องราคาสินค้าที่แพงขึ้นเนื่องมาจากผลสะท้อนของต้นทุนจากการดำเนินข้างต้น สินค้าใหม่ๆ หรือความคิดที่จะสร้างสรรค์ใหม่ๆ จะเกิดขึ้นในอัตราที่ลดลงตลอดจนความสามารถในการแข่งขันของผู้ประกอบการก็ลดลงจนส่งผลเสียต่อเศรษฐกิจโดยรวมของประเทศได้ ด้วยเหตุนี้ภาคธุรกิจในประเทศสหรัฐอเมริกาจึงขอให้มีการปฏิรูปกฎหมายความรับผิดในผลิตภัณฑ์ (Product Liability Law) ซึ่งสภาผู้แทนราษฎรและวุฒิสภาก็เห็นชอบในหลักการ ทำให้เกิดการเสนอร่างกฎหมาย Product Liability Fairness Act of 1995 เพื่อยกเลิกหลักการร่วมรับผิดของผู้ประกอบการในผลิตภัณฑ์นั้น (Jointly and Severally Liable) และเพื่อกำหนดเพดานของค่าสินไหมทดแทนในเชิงลงโทษ (Punitive Damages) แนวทางการปฏิรูปดังกล่าวถูกกลุ่มผู้บริโภคจำนวนมากออกคัดค้าน ในที่สุดประธานาธิบดีบิล คลินตัน ได้ใช้สิทธิยับยั้งร่างกฎหมายฉบับนี้ โดยให้เหตุผลว่าร่างกฎหมายดังกล่าวเป็นการแทรกแซงอำนาจรัฐเพื่อผลประโยชน์ของผู้ประกอบการเพียงอย่างเดียวเท่านั้น

นอกจากการเสนอให้มีการปฏิรูปความรับผิดในผลิตภัณฑ์ (Product Liability Law) แล้ว สถาบันกฎหมายอเมริกันได้ทำการปรับปรุงกฎหมาย The Restatement (Third) of Tort เพื่อทำให้เกิดความสมดุลในการรับผิดชอบระหว่างผู้ผลิตและผู้บริโภคโดยสร้างความชัดเจนในการแบ่งขอบเขตความชำรุดบกพร่องในกฎหมายความรับผิดในผลิตภัณฑ์ออกเป็น 4 ส่วนด้วยกันคือ 1) ความชำรุดบกพร่องในการผลิต 2) ความชำรุดบกพร่องในการออกแบบผลิตภัณฑ์ 3) ความชำรุดบกพร่องในการขนส่ง และ 4) ความชำรุดบกพร่องในการให้คำเตือน หากเกิดความชำรุดบกพร่องที่ก่อให้เกิดความเสียหายต่อผู้บริโภคในส่วนตัว ผู้ที่ก่อให้เกิดความเสียหายในส่วนนั้นก็ต้องรับผิดชอบเพื่อช่วยแก้ปัญหาให้กับผู้ประกอบการที่ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับความเสียหายที่เกิดขึ้น และศาลก็วางหลักให้โจทก์ต้องหาทางเลือกที่เหมาะสม (The Reasonable Alternative Design) เพื่อประกอบในการพิสูจน์ความเสียหายที่เกิดขึ้น

แม้ว่าประเทศสหรัฐอเมริกาจะมีการแก้ปัญหามาโดยการประกาศใช้ The Restatement (Third) of Tort เพื่อช่วยผู้ประกอบการ แต่ก็ยังมีได้แก้ไขปัญหาในการเรียกค่าสินไหมทดแทนจึงทำให้ผู้ประกอบการยังมีภาระที่จะต้องรับผิดชอบความเสี่ยงต่อไป

ในขณะที่ประเทศแถบสแกนดิเนเวียก็มีพัฒนาการในเรื่องความรับผิดในผลิตภัณฑ์โดยการนำหลักความรับผิดเด็ดขาด (Strict Liability) มาใช้ในคดีความรับผิดในผลิตภัณฑ์เช่นกัน แต่กลับไม่ประสบปัญหาเดียวกับประเทศสหรัฐอเมริกาเนื่องจากการเรียกค่าสินไหมทดแทนจากจำเลย โจทก์สามารถเรียกค่าสินไหมทดแทนได้ตามความเป็นจริง นอกจากนี้ประเทศแถบสแกนดิเนเวียได้นำระบบกองทุนประกันความเสียหายมาปรับใช้กับความเสียหายที่เกิดขึ้นจากการบริโภคในสินค้าบางประเภทที่อาจก่อให้เกิดอันตรายแก่ผู้บริโภค เช่น รถยนต์, เวชภัณฑ์ ผู้เสียหายในกรณีดังกล่าวมีสิทธิที่จะได้รับชดเชยจากกองทุนเงินประกันความเสียหายโดยไม่ต้องฟ้องคดีความ ส่วนผู้ผลิตหรือผู้ที่เกี่ยวข้องในความรับผิดก็ไม่ต้องรับภาระในความเสียหายที่เกิดขึ้นมากเกินไป กองทุนที่จัดตั้งขึ้นเป็นการรับผิดชอบร่วมกับระหว่างผู้ผลิตกับรัฐโดยรัฐจะเป็นผู้ดูแลกองทุนนี้ เงินจากกองทุนดังกล่าวมี 2 ส่วนคือ ส่วนแรกมาจากการจัดสรรรายได้ของรัฐซึ่งมาจากภาษีเงินได้ของบุคคลธรรมดา ส่วนที่สองมาจากเงินที่ผู้ผลิตต้องจ่ายให้กับรัฐในรูปของภาษีทางการค้า

การนำระบบกองทุนประกันความเสียหายของประเทศในแถบสแกนดิเนเวียขึ้นเป็นการเสริมระบบการฟ้องร้องคดีในเรื่องความรับผิดในผลิตภัณฑ์ เนื่องจากผลิตภัณฑ์บางประเภทมีความเสี่ยงที่จะก่อให้เกิดอันตรายในลักษณะที่กว้างและกระจายออกไปแก่บุคคลโดยผู้ผลิตเองก็ไม่สามารถคาดเดาเหตุการณ์ของความเสียหายที่จะเกิดขึ้นได้ ผู้บริโภคก็ไม่สามารถที่จะรู้ว่าผลิตภัณฑ์ใดบ้างที่จะก่อให้เกิดความเสียหายให้กับตนได้เช่นกัน ตัวอย่างเช่น ผู้บริโภคซื้อรถยนต์เพื่อที่จะใช้ขับขึ้นบนท้องถนนก็ย่อมจะรู้ว่า มีความเสี่ยงที่จะก่อให้เกิดความเสียหาย แต่ไม่สามารถที่จะคาดเดาได้ว่า ความเสียหายจะเกิดขึ้นเมื่อไร ในกรณีนี้ย่อมจะแตกต่างจากการซื้อเสื้อผ้าสวมใส่ หรือการซื้อโทรทัศน์มาติดตั้งไว้ที่บ้าน เพราะความเสียหายสามารถที่จะคาดเดาได้และไม่น่าที่จะก่อให้เกิดอันตรายในลักษณะที่กว้างและกระจายไปยังบุคคลอื่น¹

¹ Geraint Howells, *Comparative Product Liability*. (England: Dartmouth Publishing, 1993), p.

อาจกล่าวได้ว่าทุกคนในสังคมควรจะต้องรับความเสี่ยงที่จะเกิดขึ้น แต่กฎหมายก็ควรที่จะกระจายความเสี่ยงให้กับทุกคนในสังคมมิใช่ให้ภาระที่เกิดตกอยู่กับผู้ประกอบการหรือผู้บริโภคนั้น ดังนั้นเมื่อทุกคนต้องรับภาระในความเสี่ยงนี้ ในประเทศแถบสแกนดิเนเวียจึงนำระบบกองทุนประกันความเสียหายมาใช้เพื่อให้ทุกคนต้องรับภาระร่วมกัน ในส่วนผู้ประกอบการก็นำเงินมาสมทบกองทุนในรูปภาษีทางการค้า ส่วนผู้บริโภคนั้นรัฐจะจัดเก็บจากภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาบางส่วนเพื่อนำมาสมทบในกองทุน

อย่างไรก็ตามแม้ว่าการนำระบบกองทุนประกันความเสียหายอาจจะทำให้สินค้ามีราคาสูงขึ้นซึ่งเป็นภาระแก่ผู้บริโภคก็ตาม ผู้บริโภคเองก็ควรจะต้องยอมรับว่า ตนก็ต้องมีส่วนร่วมในการลดความเสี่ยงจากการใช้สินค้าที่ไม่ปลอดภัยด้วย มิใช่ให้ภาระตกอยู่กับผู้ประกอบการฝ่ายเดียว ดังนั้นผู้บริโภคก็ต้องซื้อสินค้าในราคาที่สูงขึ้น แต่มีความรู้สึกปลอดภัยมากขึ้นเพราะหากได้รับความเสียหาย ผู้บริโภคก็จะได้รับการชดเชยเยียวยาในทันทีจากกองทุนประกันความเสียหาย

ดังนั้นผู้เขียนจึงเห็นว่า ระบบกองทุนประกันความเสียหายเป็นทางเลือกที่ดีในการนำมาใช้กับกฎหมายความรับผิดในผลิตภัณฑ์ แต่มีข้อสังเกตว่า ในประเทศแถบสแกนดิเนเวียมิได้กำหนดหลักดังกล่าวไว้ในกฎหมายความรับผิดในผลิตภัณฑ์ (Product Liability) แต่จะปรากฏในกฎหมายเฉพาะที่เกี่ยวข้องกับผลิตภัณฑ์นั้นๆ² เช่น กฎหมายที่เกี่ยวกับยานยนต์ กฎหมายที่เกี่ยวกับเวชภัณฑ์ ซึ่งเป็นผลิตภัณฑ์ที่มีโอกาสที่จะก่อให้เกิดความเสี่ยงกับผู้บริโภคในจำนวนมากนั่นเอง

สำหรับความรับผิดในผลิตภัณฑ์ในประเทศไทยยังไม่มี การนำมาใช้อย่างเป็นรูปธรรม หากเกิดความรับผิดขึ้นก็จำเป็นต้องปรับใช้ตามกฎหมายที่เกี่ยวข้องคือ ประมวลกฎหมาย

² Andres Bjorklund, Income Distribution in Sweden: What is the achievement of the Welfare State. [online] 1998. Caesar.elite.nu/ajk/html/tudo/edkk/Monographs_1997.html.

ต้นฉบับ หน้าขาดหาย

การบริโภคจากประชาชนที่มีรายได้แบ่งเข้ามาในกองทุนเพื่อลดภาระของผู้ประกอบการ ซึ่งสัดส่วนของเงินที่จะสมทบในกองทุนก็ต้องพิจารณาตามความเหมาะสมของแต่ละผลิตภัณฑ์ด้วย แต่ระบบดังกล่าวก็จะทำให้ต้นทุนสินค้าเพิ่มขึ้น ทำให้ผู้บริโภคจะต้องซื้อสินค้าในราคาที่สูงขึ้น

อย่างไรก็ตามแม้ว่าโดยตัวกฎหมายนี้เองจะมีผลกระทบอยู่บ้าง แต่เมื่อพิจารณาเทียบกับผลประโยชน์ที่สังคมโดยรวมจะได้รับจากการคุ้มครองให้มีแต่สินค้าที่มีความปลอดภัยจำหน่ายอยู่ในตลาด กฎหมายดังกล่าวจึงมีความจำเป็นที่จะต้องถูกนำมาใช้โดยที่ผู้ประกอบการจะต้องมีการปรับตัวเพื่อลดโอกาสและภาระในการถูกฟ้องร้องเรียกค่าเสียหาย โดยให้ความสำคัญในเรื่องความปลอดภัยของสินค้าและมีแนวทางโดยกำหนดเป็นนโยบายเกี่ยวกับความปลอดภัยจากสินค้าโดยชัดเจนทั้งกระบวนการในการดำเนินธุรกิจตั้งแต่การออกแบบจนถึงการจัดจำหน่าย

6.2 ข้อเสนอแนะ

เนื่องจากในปัจจุบันคณะรัฐมนตรีมีมติรับหลักการ ใน ร่างพระราชบัญญัติความรับผิดต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย พ.ศ.... ซึ่งจะมีการพิจารณาในระดับรัฐสภาต่อไป แต่ร่างพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวก็มีได้นำระบบกองทุนประกันความเสียหายมาใช้ จากการศึกษาถึงพัฒนาการของกฎหมายว่าด้วยความรับผิดในผลิตภัณฑ์ของประเทศสหรัฐอเมริกา และประเทศในกลุ่มสแกนดิเนเวีย พร้อมกับการวิเคราะห์ถึงสภาพปัญหาของระบบกฎหมายไทย ในการคุ้มครองผู้บริโภคซึ่งได้รับความเสียหายอันเนื่องมาจากการใช้สินค้า ผู้เขียนจึงเสนอแนะให้มีการนำระบบฟ้องร้องคดีและระบบกองทุนประกันความเสียหายมาใช้ร่วมกันในกฎหมายความรับผิดในผลิตภัณฑ์(Product Liability Law) ที่จะประกาศใช้ เพื่ออุดช่องว่างต่าง ๆ ของหลักกฎหมายว่าด้วยความชำรุดบกพร่องในสัญญาซื้อขายและหลักกฎหมายว่าด้วยละเมิดตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ โดยในกฎหมายดังกล่าวควรมีหลักการสำคัญดังต่อไปนี้

ประการแรก ในส่วนของระบบฟ้องร้องคดี ผู้เขียนเห็นด้วยกับการนำหลักความรับผิดเด็ดขาด (Strict Liability) มาใช้เช่นเดียวกับร่างพระราชบัญญัติความรับผิดต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย พ.ศ.... ทั้งนี้ เพื่อลดภาระการพิสูจน์ของผู้บริโภคซึ่งอยู่ในฐานะที่ด้อยกว่าทั้งในทางเศรษฐกิจและในด้านความรู้ในศาสตร์ที่เกี่ยวข้องกับผลิตภัณฑ์นั้น

อย่างไรก็ตาม ผู้เสียหายยังคงมีหน้าที่นำสืบให้ได้ว่า ความเสียหายดังกล่าวเกิดขึ้นจากความชำรุดบกพร่องของผลิตภัณฑ์นั้น ควรแบ่งออกได้เป็น 4 ลักษณะตามแนวทางของ The Restatement (Third) of Tort อันได้แก่ ความชำรุดบกพร่องอันเนื่องมาจากการผลิต ความชำรุดบกพร่องอันเนื่องมาจากการออกแบบผลิตภัณฑ์ ความชำรุดบกพร่องอันเนื่องมาจากการขนส่ง และความชำรุดบกพร่องอันเนื่องมาจากคำเตือนและคำแนะนำในการใช้ผลิตภัณฑ์ซึ่งจัดให้โดยผู้ผลิตหรือผู้จำหน่าย

อนึ่ง แนวทางนี้นอกจากจะช่วยลดภาระของผู้บริโภคแล้ว ยังช่วยให้ผู้ประกอบการที่เข้ามาเกี่ยวข้องกับผลิตภัณฑ์นั้นไม่ต้องเข้าไปร่วมรับผิดชอบในความเสียหายซึ่งมิได้เกิดขึ้นมาจากการกระทำของตนด้วย

ประการที่สอง ในส่วนการเรียกค่าสินไหมทดแทน ร่างพระราชบัญญัติความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย พ.ศ....ได้นำหลักค่าเสียหายเชิงลงโทษ (Punitive Damages) ของระบบกฎหมาย สหรัฐอเมริกามาใช้ ซึ่งผู้เขียนก็เห็นด้วยเป็นอย่างยิ่ง เนื่องจากหลักดังกล่าวจะยกระดับมาตรฐานในการตรวจสอบความปลอดภัยของผลิตภัณฑ์โดยผู้ผลิตและผู้ออกแบบ ตลอดจนเพิ่มความระมัดระวังในการประกอบกิจการของผู้ขนส่งและผู้จำหน่าย ซึ่งในระยะยาว จะส่งผลให้มาตรฐานการคุ้มครองผู้บริโภคของไทยสูงขึ้นและได้รับการยอมรับจากนานาประเทศมากยิ่งขึ้น

อย่างไรก็ตาม การนำหลักค่าเสียหายเชิงลงโทษมาใช้อย่างไม่ข้อจำกัดนั้น อาจกระทบต่อแนวคิดพื้นฐานของระบบกฎหมายไทยซึ่งผู้เสียหายจะได้รับการเยียวยาความเสียหายตามความเสียหายที่เกิดขึ้นจริงหรือ หลักค่าเสียหายตามความเป็นจริง (Substantial Damages) และที่สำคัญ อาจสร้างปัญหาต่อระบบเศรษฐกิจไทยกล่าวคือ สร้างภาระให้แก่ผู้ประกอบการมากจนกระทั่งผู้ประกอบการไม่สามารถดำเนินกิจการต่อไปได้ หรืออาจต้องล้มละลายดังเช่นที่เคยเกิดขึ้นมาแล้วในประเทศสหรัฐอเมริกา ดังนั้น จึงควรกำหนดอัตราขั้นสูงของค่าสินไหมทดแทนที่จะมีการกำหนดขึ้นโดยอาศัยหลักค่าเสียหายเชิงลงโทษไว้ด้วย เช่น เป็น 2 เท่าของค่าเสียหายตามความเป็นจริง เป็นต้น

ประการที่สาม เนื่องจากร่างพระราชบัญญัติความรับผิดต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย พ.ศ....มิได้นำระบบกองทุนประกันความเสียหายมาใช้ ผู้เขียนจึงเห็นว่าควรให้มีการจัดตั้งกองทุนประกันความเสียหายอันเนื่องมาจากความชำรุดบกพร่องในผลิตภัณฑ์สำหรับผลิตภัณฑ์บางประเภทที่มีความเสี่ยงอันตรายสูง หรือที่อาจก่อให้เกิดความเสียหายถึงแก่ผู้บริโภคจำนวนมากเช่น รถยนต์ เครื่องใช้ไฟฟ้าบางอย่าง ยา เครื่องสำอาง หรืออาหารและเครื่องดื่มบางประเภท ตามแนวทางของกลุ่มประเทศสแกนดิเนเวีย โดยเมื่อมีความเสียหายอันเนื่องมาจากการใช้ผลิตภัณฑ์เกิดขึ้น ให้ผู้เสียหายหรือทายาทยื่นคำร้องต่อหน่วยธุรการของกองทุน และให้เจ้าหน้าที่ของกองทุนให้ความช่วยเหลือด้านต่าง ๆ เช่น ด้านกฎหมาย หรือด้านเทคโนโลยีที่เกี่ยวข้องกับผลิตภัณฑ์นั้นแก่บุคคลต่าง ๆ ดังกล่าว โดยให้คณะกรรมการบริหารกองทุนเป็นผู้มีอำนาจวินิจฉัยว่า ความเสียหายที่เกิดขึ้นเป็นผลมาจากความชำรุดบกพร่องในผลิตภัณฑ์หรือไม่ และให้เป็นผู้กำหนดค่าสินไหมทดแทนในกรณีที่คณะกรรมการเห็นว่า ความเสียหายเกิดขึ้นเนื่องจากผลิตภัณฑ์ดังกล่าว ทั้งนี้ ให้ถือตามหลักความรับผิดเด็ดขาดสมบูรณ์ (Absolute Liability) ดังกล่าวมาแล้วข้างต้น

ส่วนปัญหาว่าผลิตภัณฑ์ใดจะต้องเข้าอยู่ในระบบกองทุนประกันความเสียหายนี้หรือไม่ ภาระของรัฐหรือภาระของผู้ผลิตผลิตภัณฑ์ที่จะต้องจ่ายเงินสมทบเข้ากองทุนนี้มากน้อยแค่ไหน หรืออัตราขั้นสูงของค่าสินไหมทดแทนที่จะจ่ายเพื่อเยียวยาความเสียหายอันเกิดขึ้นเนื่องจากผลิตภัณฑ์หนึ่งผลิตภัณฑ์ใดจะเป็นเท่าไรนั้น ผู้เขียนเห็นว่าสมควรให้กำหนดรายละเอียดไว้ในกฎหมายลูกบท เช่น พระราชกฤษฎีกา หรือ กฎกระทรวง เป็นต้น เพื่อรองรับกับผลิตภัณฑ์ที่เกิดขึ้นในอนาคต

เหตุผลที่ผู้เขียนเสนอแนะให้มีการนำระบบกองทุนประกันความเสียหายของประเทศในกลุ่มสแกนดิเนเวียมาใช้กับประเทศไทยนั้น เนื่องจากระบบกองทุนประกันความเสียหายนี้สามารถแก้ไขข้อบกพร่องของการฟ้องคดีได้กล่าวคือ ในการฟ้องคดีเพื่อเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนนั้นเป็นกระบวนการที่ยุ่งยาก ซับซ้อน จำเป็นต้องใช้ทนาย จ้างสิ้นเปลืองค่าใช้จ่าย อีกทั้งการตัดสินคดีของศาลมักใช้เวลานาน ทำให้ผู้บริโภคโดยเฉพาะอย่างยิ่งคนยากไร้ไม่สามารถเข้าสู่กระบวนการยุติธรรมได้ ส่วนระบบกองทุนประกันความเสียหายนี้จะมีเจ้าหน้าที่คอยช่วยเหลือผู้

เสียหาย ไม่จำเป็นต้องใช้ทนาย และน่าจะใช้เวลาในการพิจารณาคำร้องที่สั้นกว่าการพิจารณาคดีของศาล อีกทั้งยังเป็นการลดปริมาณคดีที่จะขึ้นสู่ศาลอีกด้วย นอกจากนี้ ในด้านผู้ผลิตหรือผู้ประกอบการก็ยังได้รับประโยชน์จากกองทุนประกันความเสียหายด้วย กล่าวคือ ไม่ต้องเสี่ยงต่อการรับภาระค่าสินไหมทดแทนซึ่งไม่อาจคาดหมายล่วงหน้าได้ โดยกองทุนประกันความเสียหายจะเป็นผู้รับความเสี่ยงนี้แทนในขั้นต้น

นอกจากนั้นในกรณีที่ผู้ประกอบการได้ผลิตสินค้าโดยที่ไม่เคยก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้บริโภค ในปีต่อไปก็จะได้รับการลดเงินสมทบเข้ากองทุนประกันลง ส่วนผู้ประกอบการที่ก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้บริโภคหลายกรณี ในปีต่อไปเงินสมทบเข้ากองทุนประกันก็จะถูกเก็บเพิ่มจากเดิมตามอัตราส่วนที่กำหนดเป็นอัตราก้าวหน้า ซึ่งจะเป็นการสร้างแรงจูงใจให้ผู้ประกอบการที่จะผลิตสินค้าให้มีความปลอดภัยมากขึ้น

ประการสุดท้าย ผู้เขียนเห็นควรกำหนดเป็นบทบัญญัติในเรื่อง การใช้สิทธิเรียกร้องตามระบบกองทุนประกันความเสียหายอันเนื่องมาจากความชำรุดบกพร่องในผลิตภัณฑ์นั้น มิได้มีผลเป็นการจำกัดสิทธิที่จะฟ้องร้องคดีต่อศาลกล่าวคือ เมื่อเกิดความเสียหายอันเนื่องมาจากผลิตภัณฑ์แล้ว ผู้เสียหายหรือทายาทสามารถไปฟ้องคดีต่อศาลได้ หรือจะมายื่นคำร้องเพื่อเรียกค่าสินไหมทดแทนจากกองทุนก็ได้

ในกรณีที่คณะกรรมการบริหารกองทุนได้มีคำวินิจฉัยปฏิเสธการจ่ายค่าสินไหมทดแทนก็ดี หรือกรณีที่ผู้เสียหายเห็นว่าค่าสินไหมทดแทนที่คณะกรรมการกำหนดให้ นั้นต่ำเกินไปก็ดี ผู้เสียหายก็ยังสามารถนำคดีไปฟ้องร้องต่อศาลได้ ซึ่งผู้เขียนเห็นว่า ควรเป็นอำนาจของศาลยุติธรรมเพราะมูลคดีเป็นคดีแพ่ง

ผู้เขียนก็เชื่อมั่นเป็นอย่างยิ่งว่า การนำระบบฟ้องร้องคดีและระบบกองทุนประกันความเสียหายมาใช้ร่วมกันในกฎหมายความรับผิดในผลิตภัณฑ์ จะสร้างมาตรฐานใหม่ในการคุ้มครองผู้บริโภคโดยที่มิได้สร้างภาระให้แก่ผู้ประกอบการมากเกินไป อันส่งผลให้ประเทศไทยมีความมั่นคงทางเศรษฐกิจมากยิ่งขึ้น